

Dogovor Prigot:

Rusalka

II. DEL

I. Deklica na oglu

Skrivljani so obrasi ljudi, ki hitijo in se prerivajo na pločniku. Njihovi koraki so od hitrice negotovi in pijani. Roke drže stisnjene in tesno ob telesu. Cim

zanih strojev zastanejo. Skozi odprtino pa planejo pešci na hodnik na drugi strani. S trdimi komolci se sujejo in prerivajo. Brž, brž! Že gori oranžna luč. Vsak čas bodo znova zatulili pobesneli motorji in zalili prazno vrzel. Nič ni po-

tanji si, lažje in hitreje se boš zmuznil mimo komolcev njih, ki so prej vstali in hite pred teboj. Visoko tulijo hupe avtomobilov, ki drve okrog ogla. Sredi ceste stoji na križišču visok steber. Vsak čas pobliskavajo v njem luči: Sinje, oranžno rdeče, oranžno sinje. Ko zagori rdeče se iznenada pretega vrsta bežečih avtomobilov, ječeč in drhteč v utripu svojih zve-

stavanja. S hlastajočimi ustmi spešijo pešci. Njihovi blede obrasi so oroseni z drobnimi kapljami potu. Njihove srepe oči so uprte v kazalce velike ure, ki visi na tankem stolpu nad mestom.

Nihče ne vidi drobne deklice, ki stoji na oglu in plašno gleda v vrvež okrog sebe. Vsa je zavita v veliko kmečko ru-to. Komaj gleda iz nje. Na prsih si jo

je spela z iglo in si zataknila droben rožen popek, ki je povedil svoje bozne liste. Ure in ure stoji dekletce. Vse bledeješe. Njene oči so upadle, kakor da so jih pokrile saje. S tanko roko je segla nekajkrat v nedra. Ljudje, ki hitijo mimo vidijo le luči, ki podrtvevajo v večnem krogoteku sinje - oranžno - rdeče - oranžno - sinje.

Kazalci na visoki uri vrh stolpa so se že v drugo sestali in se spet razklenili, kakor noži škarij, ki strižejo ure iz našega življenja. Tok ljudi in avtomobilov je splahnel. Pisane oči na svetliniku sredi ceste mežikajo in počasneje in vse bolj zaspano. Po pločniku koraka dostojanstveno v modro obleko oblečen mož. Bele rokavice ima na širokih dlaneh. Na glavi mu čepi trd šlem. S trakom se mu je vjel za brado. Enakomerno kakor ura stopa. Ob vsakem koraku podrtijo zlate vrvice na njegovih prsih. Oblastno udarja njegova peta ob tlak. Trikrat je šel že mimo dekletca, ki sloni ob oglu. Nezaupno jo je pogledal. Zamrmral nekaj v košate brke pa šel naprej. Sedaj se ji bliža že v četrto. Kaj je to? Dekle je naslonilo glavo na zid in zaprlo oči. Z dolgim korakom je stopil k njej. Težko roko ji je položil na ramo. Pod njeno težo je klecnilo dekle in padlo na kolena. »Kaj tukaj spiš?« jo je vprašal s strogim glasom. Dekle je pogledalo s trudnimi težkimi očmi. »Lačna sem,« je zašepetalo. Strogo je nadaljeval stražnik: »Beračiš, aa? Kje imaš papirje?« Dekle je odkimalo: »Nobenih papirjev nimam. Samo rožo... Dam vam jo, ako hočete.« — »Kaj mi mar roža. Alo z mano. Bomo že zvedeli, kdo si in od kod si se pritepla.« Trdno je oklenil njeno ozko zapestje in jo vodil po neskočno dolgih cestah. Mimo so hiteli ljudje. Mimogrede so videli, kako pelje stražnik, velik in močen in rdeč, drobnobledo dekle, zavito v črno ruto, ki jo je spela z rdečo rožo. Morda se je še kdo ozrl za njima, ko sta šla mimo, stražnik z dolgimi oblastnimi koraki in dekle drobneč komaj sledeče. Pa je skomignil z rameni: »Gotovo je kaj ukradla!« in je odhitel naprej svojo pot. Stražnik je zavil s ceste v velika vrata, ki so zevala na stečaj sredi dolge sive zgradbe. Vodil je dekle po širokih stopnicah in dolgih hodnikih, ki so se peli kakor tuneli mimo vrste rjavih vrat z belimi tablicami. Pred enim izmed njih je obstal in jih odprl.

Ob vratih je sedel za pultom starejši mož. Na glavi je imel ploščato kapo. Sive brke so mu rastle v usta. Za debelimi očali so bile njegove oči izbuljene in okrogle kakor frnikole. Ostro je pogledal iznad papirjev, ko so se odprla vra-

ta. »Kaj si spet pripeljal?« je vprašal. Stražnik je odvrnil: »To lepotepuško sem pobral na cesti.« — »Tja na klop naj sede, dokler ne pride na red,« je pokazal vratar s palcem čez ramo. Topo je šlo dekle k rjavi klopi zdolž stene. Leseno se je vsedlo in zgubljeno gledalo pred se. Poleg nje je sedel bledečen razcapan fant. Dregnil je s komolcem dekle poleg sebe: »Kaj pa si požrla, da so te prijeli?« Dekle se je zdrznilo iz tope zagledanosti in zašepetalo: »Ne vem...« — »Ne vem, ne vem,« se ji je pačil fant in debelo pjunil: »Misliš, da ti bo kaj pomagalo pri starem, ako se delaš neumno. Tako te bo zašil, da bo veselje. Mene so pa, ker sem kradel. Saj me ne bi, če bi imel dobre čevlje. Tako so me pa žulili, da nisem mogel teči. Pa mi nič ne morejo. Še nimam štirinajst let. Sprožil je noge v zevajočih prevelikih čevljih. Za čas pa je dejal: »Lepo rožo imaš. Kje si jo ukradla?« »Moja je, nisem je ukradla,« je odvrnilo dekle. »Daj jo meni, za spomin, veš,« je dejal sladkaje se fakin. Dekle je dvignilo roko do cveta in uprlo svoje vijolično sinje oči, ki so ob prošnji za hip oživele, v njegove. Ni mogel vzdržati pogleda. Nemirno so mu uha-jale oči. Roka, ki je objemala cvet, se je velo povescila. Veke so trudno padle na oči. Zmajala je z glavo: »Ne, ne morem.« Rezko užaljeno je vprašal: »Zakaj?« — »Tvoje oči lažejo,« je tiho odgovorila. Fakin je vrgel glavo vznak in se začel smejeti na ves glas. »Gos!« Tedaj so se odprla vrata. Vrtar je zaklical: »Naslednji.« Stražnik je pristopil k dekletu in ga odvedel.

Za široko mizo, ki je bila vsa pokrita s papirji, je sedel rejen plešast gospod in pisal. Za čas je dvignil glavo. Mežikaje je pogledal in dobrovoljno dejal: »No, tebe v prvo vidimo tu. Stražnik, povejte, kaj je naredila.« Stražnik se je strumno postavil in odsekano poročal: »Na svojem rednem obhodu v glavni ulici, odsek deset sem opazil, da stoji to dekle brez vsakega posla že vse jutro na istem kraju. Ker je obstajal sum, da hoče prosjačiti in beračiti, sem zahteval od nje papirje. Nima jih, zato sem jo pripeljal.« Sodnik je majal z glavo: »To ni lepo, punčka. Tako mlada, pa neče delati. Kako ti je pa ime?« Dekle je tiho odgovorilo: »Rusalka.« Sodnik je zapisal, in nadaljeval: »Rusalka je lepo ime. Samo dosti ni. Priimek, punčka, priimek.« Rusalka je povescila glavo: »Nimam ga.« »Tako velika punčka, pa ne ve. Kje pa si doma?« — »V tolmunu sredi polja.« — »Hoho,« se je zasmel sodnik in se zleknil v stolu. Stražnik je raztegnil spoštljivo ustnice, skomizgnil

z rameni in se potipal s prstom po čelu. »Kaj takega pa še ne, kar v tolmunu stanuješ,« se je smejal sodnik, »še slabo mi bo, tako se moram smejati. Pa morda vsaj veš, kdo so tvoji starši.« Ponosno se je zravnila Rusalka in dejala z jasnim glasom: »Mama mi je povodna deklica, papaček pa kralj tega mesta!« V hiši se je zresnil sodnik, trdo je pogledal: »Take šale pusti, dekle! Stražnik, odvedite jo, morda se bo spomnila, odkod se je pritepla!« (Dalje prihodnjič)

Danilo Gorinšek:

Mišek Miško*

Mišek Miško — skoči v hiško,
lej jo mačko z drobno tačko!
Tačka drobna pa je zlobna:
če udari — Bog te varji,
če ima te, več ne da te,
kar pri priči ti zapiči
zobke oglate, da se vate
zasadijo, pa — adijo!

* Berite danes »Knjige za vas«!

Manica:

Birmanec Lovre

Lovre je že v zibki postal sirota. Komaj leto starega je vzel usmiljeni sosed k sebi ter ga vzgajal zajedno s svojimi otroci.

Ko je bilo dečku osem let, mu pravi rednik:

»K birmi boš moral letos. Napravil ti bom novo obleko in obul te bom tudi. Ampak botra si pa poišči sam!«

Lovre ves srečen odvrne:

»Zeel bi, da mi botruje godec Dreja!«

»Oho! Zakaj pa ravno ta? Ne vem, če bo hotel. On je revež. Nima nič!«

»Pa ima harmoniko, veste oče! Kako bo prijetno, če bo med potjo tako lepo igral kakor je zadnjič, ko je bila pri Blažonu svatba. O, da bi imel le godbo, v mesto in nazaj, drugega mi ni treba nič!«

»Ha, ha, torej tako slavnostno birmansko pot si predstavljaš,« se zasmije oče. »Meni je prav. A, kakor sem rekel, botra naprosi sam!«

Še tisti dan je potem Lovre naskočil Drejo. Na njegovo veliko radost godec ni odrekel. Še celo nekam laskalo mu je. Nerodno je potrepil Lovreta po rami in rekel z nekakim ponosom:

»Dobro je! Ti bom pa zavezal, no! Med potjo sicer ne bova ravno tako muzicirala kakor bi ti rad, ampak — bomo že tako napravili, da boš zadovoljen!«

Čas birme je napočil. Lovretov krušni oče je držal objubo in kupil birmanecu obleko in čevlje. Tudi konja in voz je naročil pri sosedu.

Ampak — boter Dreja, ta, ta! Čedno obrit in ostrizen, v žametnem telovniku s svetlimi gumbi, v ustih dolgo viržinko, skratka boter, kakoršnih se ne najde v vsakem kotu.

Lovretu je bil boter kajpada zelo všeč. Toda ko se je ozrl na njegov hrbet, je obupno zajavkal:

»Boter, kje je pa harmonika?«

»Le čakaj, ta pride pozneje,« je odvrnil dostojanstveno, sedel k Lovretu, prijel za vojke in pognal konja.

Lovre je videl v mestecu toliko lepega in zanimivega, da je celo na harmoniko pozabil. Ko je bila birma v kraju, mu je boter kupil malinovca in zavoj piškotov. Poleg tega je prinesel od nekod še en paket, a tega ni hotel razviti, češ, da ni nič posebnega v njem.

Ko sta se vrnila domov, je pa boter Dreja vendar le razvil paket in tedaj je pred Lovretom zablestela — mala toda krasna harmonika.

»To je birmanski dar tvojega botra,« je rekel Dreja ponosno. »Kar spravi! Pozimi, ko boš imel čas, boš hodil k meni, da te naučim!«

Lovre se je od same blaženosti kar tajal. Se zahvaliti se je skoro pozabil, kar mu pa ni bilo zameriti kajti dosežena je bila v tem trenutku njegova največja zemeljska sreča, o kateri je kdaj komaj upal sanjati.

V zimskem času sta se z botrom pridno učila in v par letih je Lovre na veselje svoje in svojih dobronikov zaigral že marsikatero poskočno.

Ko je boter in godec Dreja zatisnil oči, je Lovre prevzel njegov posel ter si tako pošteno služil svoj kruh.

Daniilo Gorinšek:

Maj*

Ali duri se odprle
so nebeške na stežaj?
Kaj so nam oči zazrle?
je li to nebeški raj?

Vabi ptica lastavica,
ob cvetici cvet dehti,
rožicam rdijo lica,
nežno se jasmín bell.

Hoste skrivoma šušljajo,
vmes metuljčki se love,
bistri vali šumotajo,
kjer potočki valove.

Zadovoljno si čebela
svojo pesmico brenči,
v pest ujeti bi hotela
moja punčka — sončni sij...

Ali duri se odprle
so nebeške na stežaj?
Ne! Oči so le zazrle
krasni, zlati mesec maj!...

* Iz zbirke »Majdine pesmic«. Berite danes »Knjigo« za vase!

AMI:

Zdravnik in ščuka

Naj vam opišem zgodbo, ki sem jo nekoč slišal pri omizju ribičev.

Nekje na Finskem je živel zdravnik, strasten ribič. Kdor ga je opazoval pri ribolovu, je strmel nad zvijačnostjo in umetnostjo, s katerima je ujel vsako ribo, ki jo je vzel na piko. Ko je nekoč slišal, da se v neki reki nahaja ogromna ščuka, katere ne more nihče ujeti, je toliko časa moledoval, da so ga prestavili v dotični kraj. Tolika je bila njegova strast. A od takrat je preteklo že petnajst let, ščuka je pa še vedno kraljevala v kotlah in vrtincih reke Faelel-

fa. Ves ta čas, ko je bil zdravnik tudi po cele tedne na njeni sledi, sta drug drugega in svoje zvijače docela in temeljito proučila. Ščuka je natančno vedela, kaj naj pričakuje od dvoonožnega bitja, ki ji je zasenčevalo ostanek starih dni. Zdravnik je bil pa večkrat kar bolan od nezaslišane prebrisanosti stare ščuke.

Tam, kjer vali Faelelf svoje široke vode in bobni v dolino, je izvrtal v skalnato dno ogromne, več metrov globoke kotle. Hrušč padajočega vodovja je toliko, da si je moral zdravnik, kadar je tod ribaril, zamašiti ušesa z vato, ker drugače bi sploh ne mogel prenesti valovanja, ki je neprestano pretresalo ozračje.

Nekega hladnega jutra visi vse sivo nebo nad vodo. Megla leži nizko. Med jelšami tik nad vodo čepi nekakšen drevesni štor, a samo navidezno. Zdravnik je v čudni preobleki iz zelenega, mahu podobnega blaga. Tudi čez obraz ima potegnjeno masko, z luknjicama za oči.

Na rokah rokavice iste barve; v njih drži sivo zeleno ribnico. Pogledi zdravnikovih oči vrtajo navpično v globoko vodo, v skoro dva metra dolgo, temno telo ščuke, vrh peska.

Visoko nad gozdovi se pričinja daniti. Drevesni štor je postal čisto majhen.

Pripravljen je napad, lačen in požrešen preži gobec ščuke v globini. Pod velikimi kamni se skriva pred njim sto in sto slastnih postrvi. A kaj, ko ne more splavati podnje. Potrpežljivo mora čakati, da se katera izpozabi...

Valovi priženejo mimo blesteč se kos lesa. Zažene se za njim, a razočarana se ustavi in obleži negibna v struji. Nič! Oči ji strupeno leskečejo. Mar se ji ni prav zadnjo pomlad zgodilo nekaj takega? Oni mali dvonožec jo je skoro presleparil. Že je obvisela na trnku, a k sreči je bil blizu drevesni štor, kjer se je iznebila kavlja... Od tega časa napada še bolj previdno, šele ko si plen ogleda od vseh strani, zagradi in golta... Ampak ta lakota!...

O, ščuka vidi marsikaj, tega pa le ne opazi, da je voda naplavila na breg čuden, zelen štor, ki je nenadoma pognal ravno, zeleno vejo.

Zdravnik je bil oprezno in bliskovito zagnal vabo —: na trnek posebne vrste je bil nataknil malega lipana...

Lakota je neznosna. V ščukinih očeh plameni divja požrešnost. In zdaj! Kaj je to? Zadaž za kotlo se je pognala v zrak riba! Beži čez kotlo proti jelšnim koreninam, kjer se kani skriti. Vsa zmedena je od strahu. Ne boš! Brega ne dosežeš! Tik pred koreninami jo ščuka besno popade. Kratak hip jo preudarno tišči med ostrimi zobmi. Potem pa začne goltati, goltati... Pri tem pa nenadoma začuti, da se vada s krepkim sunkom zatakne v golt. Hoče jo izbljvati, a že je prepozno. Ščuka je ujeta. Zdravnikova najnovejša zvižaca, trneki, ki se sami gibljejo, je zmagala. Strmo se zažene v zrak, da bi z vrtoglavim padcem na vodo pretrgala vrstico, toda ni je pomoči. Ta, ki jo je ujel, je mojster. Zdaj je samo še smrt. Ne, tako lahko zdravnik ne bo zmagal...

Tri neskončne ure se že borita ob vodah Faeleife. Nobeden ne more zmagati. In zdravnik misli. »Petnajst let sem se veselil tega trenutka, tega boja. Kaj mi bo še ostalo od življenja, zdaj ko sem star in ni nobene ribe, ki bi se ustavljala mojemu znanju? S tem plenom je dopolnjen najlepši del njegovega življenja. Reka bo zame mrtva.«

Kako da je zdravnik pozabil, da vsako aredo in petek spustaj zavore, da odnese reka les v kraje nižje! Da, tako je za-

verovan, da je prav gotovo zares pozabil na nevarnost, ki mu preti. Petek je. S hrbtom proti slapovom stoji do pasu v deroči vodi. Ne vidi, da nese reka že prva debila naravnost proti njemu, ne vidi, kako padajo čez slap, rohne drugo ob drugo in drve ven v Faeleif... — Zdravnik ni strahopetec. Ko ugleda prvo deblo pobleđi. Potem pa zažene ribnico proč, ujame vrstico in si jo priveže za pas. Pogumno se vrže v valovje, da bi pred debli dosegel breg. Vse bi se bilo dobro izteklo, da ni ščuka začutila, kako je napetost vrvice odnehala. Mahoma se je obrnila proti vodi. Samo zato začuti zdravnik, kako ga riba nenadoma ustavi sredi divjajoče reke. Vrvica je izredno močna. Ni je mogoče utrgati. Zdravnik sega po nož, da bi jo odrezal in... in ugleda kakor prikazen, nekakšen ogromen gobec ščuke, ki vstaja pred njim iz valov, ga butne v čelo. Zamolklo z veliko silo...

Dva dni za tem so ugledali ribiči zdravnikovo truplo. V ribiško vrstico zamotano, s pogledom skozi vodo v sonce, je ležalo v blatu tihe kotle. Na njegovo-

vem truplu pa je čepela, se režala strašna spaka, vsa v vrstico ujeta kakor v mreži. Pretresel jih je ta pogled in prestrašil do smrti. Eden njih pa je spoznal ščuko. Oba mrtva...

Daniilo Gorinšek:

Boter jež*

Boter jež,
kam pa greš?
Hitro, urno se obrni —
za pečjo so ščurki črni!
Jež se smeje na vsa usta,
ščurke črne brž pohrusta.
Ščurkov nič več ni pri hiši,
— ježek spravi se nad miši.
Mačka piha vsa od jeze
— ježek pod bodice zleze!
Mačka, zdaj
pa ga daj!

* Berite članek »Ključka za vas«!

KAJ PIŠEJO JUTROVČKI

Moja mamica je zelo skrbna in dobra. Moja mamica ima mehak glas in sladko govori. Najrajši na vsem svetu imam svojo mamico in atka. Mamica mi je obljubila, da me v počitnicah kam popelje če bom priden. Kadar sem v cerkvi, zmerom molim, da bi dal ljubi Bog moji mamici dolgo in srečno življenje. Če bi vsi otroci tako mislili kakor jaz, ne bi bila nikoli nobena mamica žalostna.

Albin Krajnc, uč. IV. razr. v Studenih pri Mariboru

Dragi stric Matic! Ker sem se že naučil pisanja in čitanja, je moje prvo pismo namenjeno Tebi. Kam pojdem letos na počitnice? Najprej na morje, potem pa k moji omami in opapanu v Dražo vas. Ljubi stric Matic, če še nisi bil v Sarajevu, pridi junija meseca, ko bo tu Sokolski zlet. Da se ne izgubiš, Te bom kar jaz vodil. Gotovo Ti bo pri nas zelo ugajalo. Srčno Te pozdravlja

Bogdan Siherl, uč. I. razr. v Sarajevu

Moja mamica. Ko sem bil še prav majhen in še nisem znal hoditi, je bila moja prva beseda mamica. Povedala mi je, kako srečna je bila, ko je prvič začula to besedo. Naučila me je tudi moliti očenaš in druge molitvice. Kadar mi sladko spimo, še ona dela za nas. Nikdar ni brez skrbi. Vedno se boji, da se nam ne bi kaj hudega pripetilo. Prosi Boga, če bi nam dal srečo v šoli in da nebi zaostali. Mamica tudi prosi za zdravje svojega sina. Nikdar ne misli nase, ampak samo na otroka. Ljubim svojo mamico, in sem ji hvaležen za njene dobrote.

Bunc Rudi, dij. 1. c razr. real. gimn. v Mariboru

Dragi stric Matic! Bliža se prelepi dan ki se ga mora z hvaležnostjo spominjati vsak otrok. Materinski dan! Marsikateri otrok se vpraša kaj hočem dati moji ljubljeni mamici iz hvaležnosti za vse prestane bolečine ki jih je imela moja dobra mamica z menoj? Tako se tudi jaz vprašam, toda ker moja mamica ne želi od mene drugih darov, zato ji pa darujem svoje srce najlepšo in neminljivo cvetko, hočem jo ljubiti in ji biti hvaležna za vse!

Zorica Govejšek, učenka V. razr. v Črni pri Prevaljah

Moji mamici

Cvetice dehte,
čebelice brenče,
zdaj — zdaj
prišel je maj!
Potoček šumlja,
po skalah skaklja,
dotokov dobi,
naprej se vali,
naprej le naprej hiti,
dokler se v morje ne zgubi.
Kot potoček ta
je ljubezen materina.
Za otroke vse stori,
vse kar zmorejo moči,
in vztraja vse naprej,
vse do grobnih mej.

Zdenka Pirnat, uč. V. razr. v Kamniku

Moja mamica. Kako vesela sem, ko imam še dobro zlato mamico. Ona skrbi zame ter mi da vse kar potrebujem. Ra- je od svojih ust pritrga samo, da bi meni dala. Ko sem bila bolna je bdela pri meni dneve in noči in mi skrbno stregla. Skrbelo jo je, ko sem odhajala od doma v drugo realno gimnazijo, kako bo z mojim zdravjem in kako bom napredovala z učenjem. Velika je njena ljubezen do mene zato se pridno učim, da ji bom v počitnicah delala veselje in vse to povrnila z dobrim spričevalom. Ubogi so tisti otroci brez mamic, ki jim že davno počiva pod zemljo. Kdo tako z ljubeznijo skrbi zanje? Kdo jim streže, če so bolni? Kdo jim privoščič mehko besedo, lep pogled? Nihče! Zato pa jaz želim, da bi mi dobri Bog ohranil mojo mamico zdravo še mnogo, mnogo let.

Zdenka Plehan, dijakinja II. c razr. Ljubljana VII.

Moja mamica

Lep je biser
iz zlata in srebra,
še lepša pa je
moja mamica!

Sladki so bonbončki
in jagode rdeče,
še slajša pa je
moja mamica!

Ljubo mi je solnce,
ljube so mi rožice,
vendar najljubša mi je
moja mamica!

Mimica Golob, uč. VI. razr. Dol. Pirošica v Cerkljah ob Krki

Mati — solnce naših domov. Maj!
Solnce ogreva s svojimi zlatimi žarki cvetočo naravo. Drobni ptički prepevajo po razcevelih vejah. Po travnikih je polno cvetja. Solnce, vir življenja v prirodi, je vse to povzročilo. V vasi je bilo. V revni koči kraj gozda, ravno tedaj, ko je solnce zlatilo zadnje, najvišje vrhove dreves in se je rdeča večerna zarja poslavljala od utrujene zemlje. Na razdrti postelji je umirala bolnica. Poslavljalo se je solnce — solnce, ki mu ljubeča srca, pravijo — mati. Odpravljalo se je iz mračne doline solz v večno veselje. Ob postelji kleči devet otrok. Nemo gledajo na bledo materino obličje. Njene dobrotljive oči zro nepremično v daljavo . . . Še nekaj hipov, in bolnica bo končala svoje življenje. Poslednjič se ozre mati na svoje male in . . . končano je. Otroci so ostali sirote. Težko so pogrešali materino ljubezen — a nihče je ni mogel nadomestiti. Saj ni izreka, s katerim bi popisala svojo mamico, — najlepše solnce mojega mladega življenja. Zadostuje naj le stavek: »Ljubim Te, mamica, in Te spoštujem.«

**Mira Plut, učenka III. mešč. šole
v Ljubljani**

Za materinski dan

Danes bomo slavili
svojih dobrih mamic dan
in vroče bomo poljubili
njihovo žuljavo dlan.

Pomislimo na mamice,
ki zmerom le trpijo,
za svojo ljubo dečico
prav vse, prav vse storijo!

Že zjutraj ko se dela dan,
na delo težko hitijo,
čeprev je hrpava že dlan
in se oči solzijo.

V delo in bedo zamišljene so
in sključene v tovarno gredo,
oči so vodene, udrte,
v bedo in glad so uprte.

Telo drhti jim od bolesti,
od žalosti in pa trpljenja,
in sključene gredo po cesti,
po cesti žalosti — življenja!

**Milutin Erbežnik, dijak III. b razr. drž.
real. gimn. v Mariboru**

Ljubi stric Matic! Posebno se veselim v letošnjih počitnicah trenutka, ko bom vzela lonček in košarico, potem pa hajdi v gozd nabirat jagode. Najprej bom nabrala jagod za lonček in za košarico, potem pa za svoj želodček. In kadar rastejo pri nas borovnice, tedaj, — dragi stric

Matic, lahko mi verjameš — smo vsi črni kakor dimnikarji. Tako dobro se nam bo godilo v počitnicah. Ob nedeljah se bomo igrali in skakali po gozdu in se naužili dobrega zraka. Upam, dragi stric Matic, da se boš tudi Ti v počitnicah dobro imel in da si boš privoščil kratek odmor. Iskreno Te pozdravlja

**Angela Lavrič, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje**

Zlati mamici

Ko zjutraj solnce me zbudi,
si misel moja prva Ti,
o, zlata moja mamica!
In spet zvečer, preden zaspim,
v molitve vpletam Tvoj spomin,
o, zlata moja mamica!

**Breda Presečnik, dijakinja III. razr. drž.
real gimn. v Mariboru**

Knjige za vas

Dobili smo novo mladinsko knjigo, zbirko pesmic, ki jih je zložil Danilo Gorinšek, priljubljeni mladinski pesnik. Po imenu ga že vsi poznate, saj je bilo doslej objavljenih že kakih štiri sto njegovih pesmic. Največ jih je izšlo v »Mladem Jutru«, »Vrtcu« in »Angeljčku«. Sodeloval pa je pri vseh naših mladinskih listih. Gorinškove pesmice so bile tiskane tudi v nemščini, češčini in srbohrvaščini. Letos bo deset let, odkar je bila natisnjena njegova prva pesem. Takrat mu je bilo komaj dvajset let.

Danilo Gorinšek živi v Mariboru in je po poklicu gledališki igralec. Zadnja leta je posvetil skoraj vse pesmice svojih hčerkici Majdi, ki jo ima nad vse rad. Zato se tudi imenuje njegova najnovejša zbirka »Majdine pesmi«, ki jim je dal pesnik tole posvetilo na pot:

»Moje dete rado poje —
tu ima zdaj pesmi svoje.«

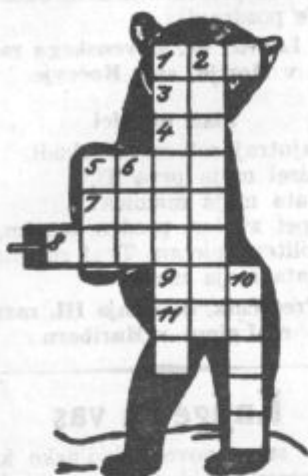
V knjižici najdete vse polno lepih in pristrčnih pesmic: uspavanke, šaljivke, zgodbico o ježu — najlepše so pa vsakako tiste, ki so posvečene materi. Knjižica obsega štirideset strani in je okusno vezana. Stane samo 10 Din; kdor naroči dva izvoda neposredno pri pesniku (naslov: Danilo Gorinšek, Maribor, Narodno gledališče) ju dobi pa oba za 10 Din.

Pesnik je izdal doslej že tri zbirke pesmic: »Maj« (ta je že razprodana), »Pisani svet« (ki je tudi že razprodana) in zbirko pesmic »Naokrog«.

Zbirko »Majdine pesmi« je založila Podravska tiskarna v Mariboru. Toplo vam priporočamo, da sežete po nji!

Križanka »Plesoči medved«

Vodoravno: 1. orodje, 3. kazalni zaimek, 4. žitarica, 5. števnik, 7. iglasto drevo, 8. glas, 9. jadranski otok, 11. besedica zadrege.

Navpično: 1. varovalna naprava, 2. narodna rastlina, 5. del voza, 6. življenje v spanju, 10. kos jahalne opreme.

Rešitev križanke »Vodomet«

Vodoravno: 1. Sokol, 5. sol, 6. položar, 13. nadevek, 14. talar.

Navpično: 2. os, 3. Kosovel, 4. ol, 7. on, 8. lat, 9. oda, 10. iva, 11. čer, 12. ak.

Rešitev zlogovnice

Maribor—Skoplje.

Uganite!

- 1 2 3 2 4 5 6 — drobci so lesa
1 3 2 4 5 6 — človeka podivja

Če še ne veste

Francija je izdala pred nekaj leti znamke z napisom: »Živali trpijo prav tako kakor ti! Ne muči jih!«

Kdor zapira kose, liščke, ščinkavce, žižke, siničke, škorce in podobne ptice v kletke — stori zločin. Edino v svobodi je ptiček lahko srečen. Tudi njemu ne smeš storiti tega, česar samemu sebi ne želiš!

Razni odgovori na vprašanja

»KAKO TI GRE«

- Odvetnik: »Ne morem se pritožiti!«
Boksač: »Nekako se še pretolčem!«
Pohabljenec slepcu: »Kakor vidite!«

Šolski pevski zbor »Grlica«

Slavčkom iz Šmartnega ob Paki

V Mozirju, 10. maja.

Pred nekaj dnevi sem se peljal v prelepo Savinjsko dolino, in pot me je zanesla tudi v beli trg Mozirje. Tu so me vsi znanci opozorili, da bodo na praznik Vnebohoda peli v Sokolskem domu šolski otroci iz Šmartnega ob Paki. In tako sem šel tja, da bi slišal mlade pevke in pevce, ki baje postajajo resni tekmeči našim priznanim Trboveljskim slavčkom. Dvorana je bila polna zvestih poslušalcev, ki so z velikim navdušenjem pozdravili mlade pevce. Zapeli so nam devetnajst pesmic, dve so morali še dodati, ker se ploskanje in navdušenje poslušalcev ni hotelo umiriti, in mnogo pesmic so morali ponovno zapeti. Zbor je vodil g. Oskar Hudales, učitelj iz Šmartnega ob Paki, ki ga bralci »Našega rodu« dobro poznajo, saj je spisal že mnogo lepih pesmic in pravljic. Njegovi gojenci so zapeli nekaj Gerbičevih in Adamičevih pesmic, Gobčeve »Žabe« in Mokranjčeve »Bolno čedo«. Po odmoru je zbor zapel devet Klančnikovih skladb, ki so bile druga lepša od druge in ki jih je mladi, nadarjeni skladatelj sam vodil.

Doslej je imelo pevsko društvo »Grlica« že kakih devet koncertov. 2. in 3. junija bo teknovalo z drugimi mladinskimi zbori v Ljubljani. Nekatere skladbe njihovega programa so izredno težke in je učitelju kakor otrokom treba velike ljubezni in velikega potrpljenja, da jih morejo tako dovršeno izvesti, kakor so jih izvedli naši mladi pevci in pevke. Kaj naj vam še povem o njih? Njihov nastop je bil vzoren, v njihovih mladih, lepo ubranih glasovih je odmeval smeh in jok. In meni je bilo tako pobožno pri srcu, kakor že dolgo ne! Da bi našla Vaša pesem pot do mnogih src in da bi si stekli v Ljubljani obilo uspeha, Vam iskreno želim

stric Matič.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Velikogne Marta, uč. I. c razr. klas. gimn. v Mariboru; Tancer Franc, dijak I. razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Zdenka Pirnatovala, uč. V. razr. v Kamniku; Lipovšek Vera, uč. IV. a razr. na »Mladiki« v Ljubljani; Bunc Rudi, uč. IV. razr. (v katerem kraju živi, je pa pozabil napisati!).